

2017. augusztus 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

XVI. évfolyam 8. szám.

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Megindító?
Fövényi Sándor: Szívem helyére
Hajdu György: Elfutnak
Kamarás Klára: Az út végén
Lelkes Miklós: Egyszerű vers
M. Laurens: A vén talpnyaló
Molnár Jolán: Hangulatjelentés
Szeicz János: Balkán ez, vagy mégsem
Tiszai P. Imre:
Egy hajlott hátú öregasszonyhoz

2. oldal

próza, versek

A. Túri Zsuzsa: Nárcisz
Albert Lőrincz Márton: Chagall
rózsaszín lova
Asperján György: Azt akartam
Bodó Csiba Gizella: Nyárvégi
akkordok
Bokros Márta: Készülődés az elalváásra
Csepeli Szabó Béla: Forgószél
Debreczeny György: Haikujárvány

Lelkes Miklós
Egyszerű vers

Egyszerű verset írnék most, de mégis
olyat, melyben a Bonyolult is kéklik,
s útkezdet úgy fut nyárból végtelenbe,
ahogy olykor elszökött szó szeretne.

A nyár egyszerű? Megszokás beérik,
s a lég színeket lendít fel, az égig,
zöldet, sárgát, álommal telt fehéret,
s az egyszerű mögött bonyolult ének.

A felhő úgy megy, ahogy elmegy minden.
Egy gondolat még maradna a szívben,
de tört tükrén a visszanező fénynek
elvillannak egykori tördőfések.

A nyár egyszerű, s szíromkörében béke?
Csak látszat. Seholy a táj menedéke.
Egyszerű versre kérdő szemek néznek.
Csak a Bonyolult érti az Egészet.

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodás útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádnak
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból

Dobrosi Andrea: Nyári est
Farkas Csamangó Tekla: Látkép
Jóna Dávid: feltámadás
Kaskötő István: Rejtve, láthatatlanul
Kolev András: Elmúlás
Koosán Ildikó: Még tart a nyár
Kő-Szabó Imre: Nyúltenyésztés
Köves József: Napigéret
Lehoczki Károly: Amikor a laza csávót
Nagy Antal Róbert: Gyerekszobánk
Nagy Éva: egyedül
Nógrádi Gábor: A veréb
Nyakó Attila: Maszti a menzán
Péter Erika: Nem vágyódom vissza
Pethes Mária: A végtelen képmásai (1)
Rada Gyula: Csak érints meg...
Soós József: Villanásnyi álmom
Szegő Judit: Szerelmet álmódtam
Thamássy Nagy Géza: Csörgess
Verasztó Antal: Nehezen hiet
Vihar Judit: Öt haiku

---

3. oldal
klasszikusaink
Tóth Árpád
versek

---

4. oldal
gondolatok
Asperján György
rovata

elfeledettek
archivum

**...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!**

Ő is - hiába. A Fent nincsen itt, Lenn.
A földi bálvány oly primitív isten!
Bár csillagos ég világot kitágít,
várt este helyett jön nem kívánt másik.

Korai, hogy észnek, szívnek kitűnjék:
Egyszerűség csak Bonyolulttal hűség
az úthoz, mely vihet emberibb tájhoz,
hol meddő imák ideje leáldoz?

Egyszerű vers. Könnycseppes. Benne minden
úgy hal meg miként meg nem értett Isten.
A lélek ferdül megtévedt imákban,
melyekben végül ördögarcú vágy van.

A felhő elmegy, ahogy minden elmegy.
Anyag, Királya véges Végtelennek!
Nagy világod egyszerre vád és mentség:
rendezettbe rejtett rendezetlenség.

Sziromkör széthull. Tűnik felhő, élet.
Élettelen is keres másik véget.
Anyag, Király! Egyszerű vers szívemben,
de benne ott a Bonyolult: az Isten.

Szeicz János
Balkán ez, vagy mégsem

Koszorú utcák s kopott falak,
a várost korrupció lepi.
Küllemre Balkán, mégsem az,
mert kedélye más, nem ünnepi.

Depressziósok népe ez,
dicső múltból szól minden sirám,
már jövőképe nincs közös,

Kamarás Klára: Álmosk asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petrunella házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsmája
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

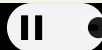

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Agoston László

Ajánlott Honlapok

Joachim Raff
Symphony No.10.
Adagio

mert szétverték azt a pártviták.

Hont foglaltak úri klánok,
s mint rablók ültek a nyakunkra.
Szabad vagy, ember, azt hiszed,
de képzelgés az, utópia.

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétátár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

Életének 74. esztendejében elhunyt

1943-2017

T. Ágoston László

író

munkatársunk és barátunk.

Műveinek hiánya a Kaláka oldalain, fájó emlékeztetője lesz,
a tanú-generáció fájdalmas fogyatkozásának.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
Megindító?

„Egy rossz költő mily megindító”
(Kosztolányi Dezső)

Lehet a rossz költő szánalmas is,
szomorú ember, mert sikert sosem lát,

Fövényi Sándor
Szívem helyére

Nem veszik észre, hogy haldoklom,
pedig rég' feladtam,
akár szíjas levelek a bokrokon,
valahogy itt ragadtam, itt ragadtam.
Nem tudom, mi dolga velem az Úrnak,

igéi nem juthatnak messze, hisz
mankóval sem nyerő a sánta versláb,
ott kuporog hát sok fals zöngemény
nemzője a líra illemhelyén.

Lehet hatalmas is, ha megteszik
államtükárnak például szegényt,
siet alázni pályatársait
zsigeri gyűlölsége foglyaként.
Lehet gigászi méretű a dölyfe:
óriás-pózban szánandó a törpe.

Tiszai P. Imre
Egy hajlott hátú öregasszonyhoz

hajlott hátadon hordod az évtizedeket,
nem számolod már az éveket, és a történelmet
is felejtened - és beléd égett a múlt,
ifjúi akarat

gerinceddel együtt török,
mikor a pénztárnál számolsz forintot
fél kiló krumpliért, megvettél némi csontot
levesnek - mert nemrégén
a "segélyvonal" hozzád vágott

- hit-telítetten -
pár csomag szav-idő nélküli téstát,
igaz - ezért majd Istent imádni lépni kell,
együtt mormolni az imát a gyülekezettel,
tudom, te megteszed,

- tedd helyettem is -
mert én lelkeimmel nem fizetek.

mi ez a kétes kegyelem,
nem ismerem, így nem vagyok szolgál,
nem lettem szolgál, hát Istenem.
Nem kell térdet hajtanom,
a térd a fontos, nem az, hogy kinek,
bár derékba török minden hajnalon,
s billentem előre szívemet.

Így talán a torkomig csúszik,
hogy fény érje, kitátom számat,
mert elég fakó mikor múlik,
és percenként alig ver százat.
Nem tudom, mi a paradoxon,
hisz' magyarul élek, beszélek,
azt a sort sikerült elbasznom,
de magam fölött, magam ítélek.
Pálcát török akár egy kínai,
ha tálkájában kemény a rizs,
József Attila bennem nem Ady,
ezért Párizs helyett távaris.

Mégsem adom fel, míg moccan kezem,
és bakancsom alatt ballag az Út,
szememben szűköl a történelem,
mert nem nyertem eddig háborút.
Nem vagyok szent, se hős, se hadvezér,
borotvám van, nem gögös pallos,
bujkállok, akár az aranytelér,
bekötött szemmel állok a falhoz.
Egyetlen golyó a baloldalra,
a többit lerázom, mint a rongyot,
üvöltésem csak a hajnal hallja,
s üt szívem helvére vörös korongot.

Molnár Jolán
Hangulatjelentés

pörgettyűvilágban

M. Laurens
A VÉN TALPNYALÓ

koromnál fogva, már jó ideje,
aug maradt kevéske talpra való nyálam,
esélyem se marad hát kegyencnek lenni,
hiszen mögöttem ott tolakodnak százan.

Ráadásul, csakis magyarul tudok nyalni,
nem megy nékem az a flancos Ánglus.
Anno, az oroszot is hiába nyomatták,
nem fakadt nyelvemen cirillül sem nárdus*.

Egy ideje, már a hajlongást sem bírom,
mert fáj, ropog a kortól meszes gerinc,
nem a büszkeség az, mi engem gátol,
vagy netán a bátorság: ami még ma sincs.

Elhasznált vén kutyaként lódörögve immár,
az új talpnyalók, gyakorta belém rúgnak:
„Üresen porzik már a nyelved öreg!”
Nyalhatatlan létem, tárgya lett a gúnynak.

Budatétény 2016. november 17.

*nárdus: illatos olaj

Hajdu György

Elfutnak mellettem a fák.

Fölöttem áll a Nap, a felhők,
az égbolt.
Hová mész, villanyoszlop?

folyton a tenni jön ki már a
0 is fél siker mint kádban az
önki de a másságot neked
nem nézik el és eljársz a
hipermarketbe hogy
számlákkal igazold
magadnak egyre
drágábban élsz
a buborékfóliás
filmtablettát ma
sem vetted be és látod
itt mindenki örül csak a zsírpapírba csomagolt fukarság
bűzlik ahogy pörögsz magad körül maradnak
a reggeli müzlik kávék látszatok klisék
meg a programozott mentális
krízis és a kábé rád
szabott
íz
is illúzióromboló egy kissé

Kamarás Klára
Az út végén

A Mecsek fái mint susogtak!
A pécsi utcák dallamát
hallottam mindig: erre... erre,
de merre erre... s hogy' tovább?

Volt cél, volt álmom, ...és valóság.
Útvesztő, köd... hogy' jussak át?
Minden lépéssel egyre messzebb
hagytam a gyermek otthonát.

Mért bánám? Már semmit se' bánok.
Tudom, új út már nem fogad.
Ki kalitkában vált madárrá,
az szabadon is rab marad.

a vendég

Tornyai János
festőművész

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

.....

Koosán Ildikó
Még tart a nyár

még tart a nyár, ezüst fullánkja
 bizserget bőrön át
 emelkednek a vastraverzek
 a nézőtér még idekint derül
 a parki padokra
 minden jegy elkelt
 szerelmesek
 facér hajléktalanok
 örökös bérlőik
 itt laknak, itt szeretnek
 ma még a rozsdás alkonyég
 köntösét bíborra váltja
 kiperegeti fényét
 a lombok zegzugából
 maradék vágyból
 még tüzet csihol
 egy madár a fészken valahol
 készül új hazába,
 tart még a nyár,
 kereslek mindhiába
 a csöndet lassan megszokom
 magányom viseltes ruhája
 tapad rám,
 mint harcosra a vért
 még létezem, de nem tudom miért

Asperján György
Azt akartam

Azt akartam, legyél nekem,
 hogy igazán lehess magadnak.
 Ha a szív szerelmet terem,
 az érzések attól fakadnak.

A vágy lenni azért akar,
 mert érvényesül a gyönyörben.
 Ha untan ölel az a kar,
 akkor magát bűnnel gyötörten.

A szív ritkán találkozik
 őt áhító nem röpke szívvel,
 mely kíséri végső korig,
 és a semmibe vele ring el.

Feltétel kél, ok rá akad.
 Örök voltál, de elenyésztél.
 Lettünk rabként semmi szabad;
 gyér rész vágyott, sértő egésznél.

A hold tört párában remeg,
 tán nincs is ott, hol kincse látszik.
 Napfelkelte volt a kezéd,
 most beomló estként homálylik.

Szegő Judit
Szerelmet álmodtam

Szerelmet álmodtam,
én bolond, ily' vénen!
Én, ki halálom is
lassan utolérem.

Oly' fess volt az ifjú,
és ahogyan nézett...!
Én sem voltam csúnya...
Rögvest megigézett.

...és könnyű volt minden.
Ragyogott fent a nap.
Kezét nyújtotta már...
De álmom elszaladt.

Szerelmet álmodtam.
Gyorsan felriadtam.
Nevettem egy cseppet,
aztán... megsirattam.

Kaskötő István
Rejtve, láthatatlanul.

(Egy rendhagyó család története.)

Részlet a 25. fejezetből

Egy szombat este, elég későn érkeztünk haza, változatosság kedvéért, nem a kultúrban, hanem a rákospalotai vasutas házban voltunk táncolni, új hétagú jazz banda mutatkozott be. Állati kasha

Farkas Csamangó Tekla
Látkép

Vörös csorog az alkonyi égről,
Mint impresszionista szívverés.
Suttog a vágy éji reményről,
Hitvese múltbéli szenvedés.

Kákics hajlik a táncoló szélben,
Botladozva élénkül a táj -
Fénycsík terjed a büszke sötétben,
Tűnő minden, mi borzongva fáj.

Távolban magasra hegyek nyúlnak,
Mint messzeség sziklás ráncai.
Néma terek összeborulnak -
Halvány alakok féltett álmai.

Életecsetről csepeg a festék,
Az idő meg- megfakult színe.
Az eljátszott, dédelgetett emlék,
Múló énünk tükröződése.

2017-07-13

Albert Lőrincz Márton
Chagall rózsaszín lova

Chagall rózsaszín lova repülni tud,
a bűnről nincs tudata,
s nem érdekli a lehetetlen.
Chagall embertestbe bujtatott hegedűs bohóca
eljátssza, hogy Vityebszk a szeretet otthona.
Szülők álmodnak életet, ringatnak bölcsőt,
de nem ők akarnak átrepülni a házak felett,

volt, csupa amerikai szvinget meg tangót játszottak. Fehér szmokingban. Állati. Mint a filmekben.

A ház sötét volt, gondoltuk, a mama biztosan már alszik, én behajtottam a spalettákat és csendben, hogy fel ne ébresszük settenkedtünk be a szobába.

Dehogyan aludt.

A nagyszoba közepén, mint hajdanában az első napon, mikor megérkeztünk az új otthonunkba, a piknik takarón ült a mama, törökülésben, előtte három mécses égett, mosolygott és letolt bennünket, hogy soká elmaradtunk és már sajog az ülepe a hosszas üldögéléstől.
Tovább a teljes szöveghez>>>

Tornyai János: Padon.

Köves József
Napigéret

a füstölgő kémények felett.
Ők nem látják, hogy a szárnyalást
lehúzza a gravitáció, az éjszaka
nem szabadulhat a nappaltól,
a gyermek a szülők álmaitól,
de látják, hogy Chagall
rózsaszín lova repülni tud.

Dobrosi Andrea
Nyári est

Beszippant a nyári éj,
mint a folyóban örvény,
úgy húz a mély.

Nyitott ablakomon
csillagok spirál íve száll,
nem alszom,
a csoda-fénytől leesik nálam az ál.

A holdat lesem,
ezüst szoknyáját rám
mikor,
hol veti?

Üresek az univerzum
rései....

Hiszen
úgy is csak forgolódnék,
az esti zuhany után is érzem
a nappal izzadságfoltjait,
ahogy hajlítom térdem.

A város is kimossa magából
az ébrenlét porát,
s egyként lélegezne fel mind,
ki lakja -

Bemosolyog a jó öreg napocska:
Te hétalvó, ideje fölkelni már,
látod, én már órák óta fent vagyok.
Össze kell szedned minden porcikádat,
nyújtóztasd az égnek fájó derekad,
ne jajong, hisz nem vagy te nyolcvan sem,
nem kell oly öregnek érezned magad.
Gondolj arra, hogy hol vagy te éntőlem,
aki évmilliók óta dolgozom
folyamatosan, és nem panaszlom fel
éveim kiszámíthatatlan számát.
Igaz, tegnap elbújtam, vaskos függönyt
cibáltam magam elé, megértem én:
hiányoztam, jajnak érezted magad,
de most itt vagyok, nézd, a lapos tetőn
megcsillogtatom a víztócsákat is.
Figyeld, táncolnak fényes sugaraim
a zárt ablakok kíváncsi felszínén,
s ha benézel, a fehér függöny mögött
megláthatod kicsinyítve az arcom.
Nézd, mosolygok rád, hát mosolyogj te is,
s hidd, hogv lesz tavasz. íéréem, segíték.

Vihar Judit
Öt haiku

Napsárga tányér
arca fény felé fordul -
szép napraforgó

Nyári szerelem
forró ölelésekkel -
őszre elmúlik

Fullasztó a lég
gyűlöletbeszéd süvölt -
legyen vége már!

csak kapná már ég záporát
apraja-nagyja.

A tűzgömb mentes sötétben
az maga gyúl,
ő az úr itt,
épp átvonul.

A rigók,
ha reggel dalolnak,
hangjukban ott kuporog újra
a lángnyelvű holnap,
az ég felleg-ujjai abba
egyszer hőgutát,
máskor villámot rajzolnak...

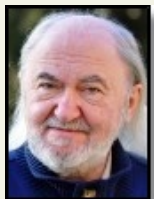
Lehoczki Károly

Amikor a laza csávót kilökkik az albérletéből, mert nem fizetett

Szétesni jó.
Majd valahol elalszom.
Nyár éjszakán a havernál
forró a balkon.
Talán még ennem is ad.
Hát persze. A frizsiben valami kaja
csak akad.
Akár egy hónapra is meghúzódhatok.
Nem kéregetek. Elfogadok.
Munkát? Honnan? Minek?
Még magamra húzom a tiniket
a harmincötömmel.
Csak ne volna olyan bárgyú,
nyavalygós a reggel!
Kuss, hülye liba!
Na, húzz a suliba!
Lezuhanyozok.

Szemét az utcán
szemét lóg a falakról
szemetes lelkek

Kormány hangja bőg
más már sehohsem hallik -
mindent eltűrünk!

Nógrádi Gábor
A VERÉB

Ember, s ember között én tudom a határt.
Hogy Gál Öcsi csúzlival eltalált,
törött lábamat Jan Drozska, a lengyel,
hetekig gyógyította türelemmel,
s beszélt, beszélt
a messzi madarokról
Lengyelország felett.
Mit tudtok róla, nyárhalódiak?
Hogy lázadó, gyanús és idegen?
Én ismerem.
Csak én,
ki láttam sírni, s gyertyát gyújtani
augusztus elsején.
Mehaltunk, Varsó, jó anyánk –
de élünk, amíg él a láng!

Bokros Márta
Készülődés az elalváásra

Könnyű pillámra ólomredőnyt bocsát
az éj, befogva súlyosan szemeim,
melyek mint két ikerhajó, vitorlát
bontva úsznak az álom sötét vizein.

A tükör már nem a régi.
Mindenki kicseszettül csorbán végzi.
A mellemen, hm, itt elfér még egy tetkó.
Csörgött a vekkere, feltápáskodott: Let's go!
Hová is ment?
Mit tudom én, én oda nem megyek.
Inkább üres kenyeret eszek.
No meg egy kis sör, az jólesne.
Mintha valami gyárban targoncás lenne.
Jaj, szétesni jó!
Vagy össze se állni.
El se jutni sehová,
heverni, topogva várni.
Örököltem.
Mi van? Nem öltem!
Akkor mi a ló izét olvasod ezt?
Keress pénzt! Vedelj szeszt!
Dugj tisztos ribancokat
s lökd a kukába az afféle arcokat,
mint én vagyok.
Ne izgulj, hagyom.
Te meg ne mórirkáld magad,
hogyan nem akarod!

Nagy Éva
egyedül

egyedül
várok a templomi harangra
mint űzött vad
búvok a bokorba
egyedül
gyáva vagyok és félek
ha nem hallja senki
fütyörések
egyedül
büszke vagyok

Végül majd kihúny derűs, dalos napom
kitartó, kedves-szelíd, meleg sugara.
Hűvös csillagfény emlékezik a tájon,
s a hullámverés megadó, bölcs ritmusa.

Kő-Szabó Imre
Nyúltenyésztés

A pályázati felhívást az após hozta munkahelyéről. Mutatta a lányának, Piroskának, nézzék meg a férjével, mert lakást is ajánlanak. Zöldi Sándor a férj, aki eléggé későn nősült, két évvel ezelőtt, huszonnyolc éves korában, felesége Piroska pedig huszonöt éves volt, amikor kimondta Sanyinak az igent. Nekivágtak az életnek, a nehézségek ebben a korban nem is számítottak. Albérletben kezdték, lakásról csak álmodoztak. Most kapóra jött az após által hozott, pályázati felhívás. Piroska tanítónői képesítést szerzett és a felhívásban pont őt keresték, legalább is ezt hitte. Remélte, hogy megfelel a benne foglaltaknak. Aztán az még csábítóan hatott, hogy lakás lehetőség is van mellékelve, még ha az éppen most szolgálati lakás és mégsem, albérlet.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bodó Csiba Gizella
Nyárvégi akkordok

Ha hull az eső mossa arcod,
Szél-fátyol törli könnyedet
Még csak augusztus
S a csillagos égen V-alakban
Egy madár sereg már útra kelt.

Mennek a társak, szülők, barátok,

és magányos
mint kedvüket vesztett
utcalányok
egyedül
én vagyok kit kivertek
lobog a nyár
és én didergek

Jóna Dávid
feltámadás

éjszaka csöndje, hajnali álmom
mélységbe süppedt pikkelyes múlt
ez kórházi ablak, hiába tárom,
a látóhatáron a hold is kimúlt

gépi közönnyel viselt a sors,
fájdalom újra, szárnycsapkodás,
a halál ha herosz, legyen az gyors,
elolvadt gyertyának szép ájulás

embriópózban, szapora sejtek,
nem várják már az égi csodát,
kiszáradt percek, körbe is vettek,
szürkévé tették az egész szobát

dacol az önzés, magába roskad,
a kőpad is üres, hideg az arc,
álmatlan éjben, fakul és rothad,
kegyelem kelyhében utóvédharc

alázat nélkül, kormozott lélek,
érezem ahogy köröz az aranysakál
magára rántja, mítoszát zárja
a szörnyen magányos tucat-halál

örvénylő folyóban kipusztult ösztön
partot érez a lába alatt

Ki hívja őket – nem láthatod,
Csak hull az eső, mossa arcod
Magad e hullámnak átadod.

Ringat a nyárvég, elült a hőség
A vihar a földön átvágtatott,
Vonul a világ, útra kelt vágyak
Az eső mossa hordalékát, mit otthagytott!

Koley András
Elmúlás

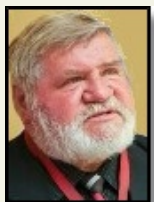
Aszott gyümölcs a görcsös almafákon:
ráncossá lett, feszes, piros mosoly.
A járdán kosszá porladt szét sok lábnyom,
s a kert borostyán falta bús fogoly.

Beszél a csend, s az élet mélyen hallgat,
szemét lehunyva búcsút int a ház.
A csorba lépcsőn macska lel nyugalmat,
s az ablakrácsos gyilkos pók tanyáz.

Lakott itt ember, láthatod nyomát:
amott egy ládát színes drót fog át,
s levert karók vak árnya vet keresztet.

Mint özvegyasszony, sírni kezd a szél,
a rézkilincs még kézfogást remél,
s a volt idők elszáradt bokra reszket.

Rada Gyula
Csak érints meg...

Csak érints meg! Nem ér

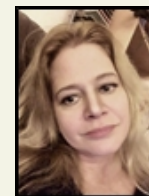
megérkezését közlik is rögtön
átázott szívvel fekszik hanyatt

homályát vesztő szellemi lét,
kiadott versek, feltámadás,
a költő az ismeri a varázsigét,
túlélése szép lázadás

Tornyai János: Népoktatás a tanyán.

A. Túri Zsuzsa
Nárcisz

Mondhatnám szeretlek itt a lényeg
de ha néha látlak mégis félek
mert azt mondják változik az ember

a szó, ha lehajtja szép fejed,
nem ér, mi fájt, ha mélybe
húzza halk, érc szíved...
Mindig az nehéz, mit élsz,
ha folyton választani,
meggondolni kell, s ha
földet érsz fegyvertelen,
mint a szerelem, árván,
mint egy lefosztott
cseresznyefa, ajkadon
csak egy fényes roppanás.

Péter Erika
Nem vágyódom vissza

Miként a tükörből
visszanéző arcom,
megszoktam a terhet
melyet cipelek,
ám elég
a szél halk sóhajtása
hogy eszembe juss,
de múltam videó-klipjei
nem pótolják pillantásodat.

A boldog percek
homályba vesztek;
s fájdalmam fölszaggatják
a boldogtalanok.

Pethes Mária
A VÉGTELEN KÉPMÁSAI (1)

gránátalma illatú volt a kert. hullott levelekre

hogy a lelkünk titokzatos tenger
és bár régen azt hittem ismerlek
segíthetnél hogy most szólni merjek
előttem is álarcokban játszol
azt hiszed hogy az vagy minek látszol
elég volna csak magadnak lenned
bár mások már mást szeretnek benned
s minden előtűnő látomásban
más erő másféle változás van
energiamezőik közt remegve
lecsapódik a köd a terekre
s elmémbe vésődik mindörökre
egy mozdulat vagy egy madár röpte
szemhéjamon belül tarka pettyek
elszabadult méhekként lebegnek
ahogy öntudatlan ott kerengnek
részeként homályos rendszereknek
hívlak régi cinkosságra várva
(árny hull egy barátság rom-falára)
cinikusan beborít az este
(ha közel vagy már akkor is messze)
függöny zár el a régi világtól
öblös évekből szőtt égi fátyol
pedig mindent a szeretet éltet
nem hiszed de tűzbe mennék érted
mert az ember lényege csak annyi
amennyi teljes percet tud adni.

2017.

Soós József
VILLANÁSNYI ÁLOM

Napsugár
vihár után -

égszínkék
remegés,

fröccsen a leve. akár a disznóvér, mondtad,
miközben én rejtélyes tárgyak körvonalába
kapaszzkodtam, nehogy felszippantson

az átélt élmény, vagy tekinteted mélye. ismerem
a mindennapok nehézkedési törvényét. olyan
elszántan igyekszem a magasba, ahogy
elnehezült hattyú szakad el a víztől. idegen

életek csendjébe hallgatózom. a magamét
már kiismertem: borostyánba kövült bogár
kiáltása. rám fonódik az öregség indája,

én szerelmesemre. és harmadnapon úgy
találnak ránk, mint vulkániszapba
zárványozódott emberpárra.

Csepeli Szabó Béla
Forgósziel

1924-2013

11. fejezet

Az ország zátonyra futott. - A város napról napra nyugtalanabb,
elvtársak - mondta halkán a zömök, testes, kissé karikalábú férfi, és
elgondolkozva bámult ki a szürke, délutáni égre. Az alacsony,
félhomályba merült szobácska mélyében - mint felhőkből
előbukkanó, parányi, távoli csillagok - itt is, ott is felizzott egy-egy
cigaretta parazsa. Zalabárné riadt kis alakja lépett be a konyhából. -
Ne függönyözzek be? - nézett a férjére. - Mi az elvtársak
véleménye? Gyűjtsünk világosságot?

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nyakó Attila
Maszti a menzán

libbenő
gyöngyházfény.

Felragyog,
csillog
és elenyész.

Ilyen volt életünk.

Rebbenő jelenés,
villanásnyi álom:

felragyog,
csillog
és elenyész.

Thamássy Nagy Géza
Csörgess

Csörgess, téged várlak.
Te tudod legjobban,
kellek-e még a világnak
s neked esetleg megint,
megdagadt morzsaként -
az elején apró voltam,
hosszan álmodtam együtt
melletted-veled, majd
sok helyen kopogtattam,
akár nyeletnyi vízért -,
mert hagytál szomjaznom
s a tiszta forrást felednem -
idegenek szájából ettem
és ittam, mi megmaradt...
Éhes vagyok és szomjas.
Csörgetsz-e?
Vigyél haza!

Egy mamlasz masztodon mászott elő a ma-
mutfenyők árnyából, s jelzést adott ama
vágának, hogy éhes. Hasa korgott, kába,
kopogó szemekkel állt az éjszakába`.

Szép idő volt, lassan, komótosan pirkadt,
a naptárak kora oligocént írtak.
Bár ő ezt nem tudta, gondolatban evett,
(pláne, hogy e korok később kaptak nevet).

Gomolygó párán át látszott a derült ég,
csoportos kihálás szóba se került még.
Az esőerdők sem érezték, hogy gond lesz,
elvetemült elmék nem terveztek komplex

meliorációt. Termett, ami akart,
pár millió évig békén hagytak talajt,
folyóvizet, léghőrt. No, de egyik szavam
másikba ne öltsem, térjünk vissza, ha van

érdeklődő, tán még kis sanszunk lenne itt
megnézni, hogy Maszti kapott-e reggelit.
Igen. Hősünk feje fölött fincsi fagyal
függött, s a két agyar döfködte a fanyar

gasztronómiai különlegességet,
ami nemkülönben szomjat oltott, s éhet,
körítésül szolgált e verses menühöz,
hatalmas egy sztori, teljesen lenyűgöz...

Verasztó Antal
NEHEZEN HIHETŐ TÖRTÉNET A
LÁTHATATLANRÓL

*„Az álomban közelebb jönnek és
természetesebbek a nagy titkok.”*

Debreczeny György
Haikujárvány

olyan természetességgel és szeretettel
tudott minden reggel
döglött halat ebédelni fémdobozból
a tanár úr a drága tanár úr
és közben szeretett szeretettel
hatalmas hülyeségeket mondani

azért beszélek hosszan a tanár úrról
mert rövid ideig tanított nekem
egy végtelen haikut a folyosón
és azt mondta: sapka sál nagykabát
a legnagyobb nyárban mondta ezt
de szerencsére nem hallottam meg

akkor még nem foglalkoztam
Tokióban Geo Mancikával
akarom mondani geomanciával
a rövidsége az ami
hosszúvá teszi a haikut
vagyis a hosszúsága miatt oly rövid

Konstantinápolyban
eposzi méretű haikut konstatáltam
Tokióban járván haikujárvány
ne írjon mindenki esszét a haikuról
a dilettáns szerzők
egyenek inkább diabolikus csokoládét

és akkor most befejezésül elkezdem
ezt az előadást

Pataki Andrásnak néha úgy tűnt, mintha megtorpanna vele az idő vagy inkább Ő az idő előtt, mert hát hol is van a tegnapi nap? Miközben ezen morfondírozott, szép csendben kalapjára ereszkedett az este. Talán ez juttatta eszébe, hogy mindnyájunknak, akik itt a földön mászkálunk, szükségünk van arra, hogy időről időre elszabaduljunk a mindennapok valóságából, s erre mindössze egyetlen lehetőség kínálkozik számunkra, s az nem más, mint maga az álom.

Nagy Antal Róbert Gyerekszobánk

Tapéтарasztó rohad.
Megborotvált, kopasz falak.
Papírhullákat hajtogat
játékos, gyermek halál.

---

vendégkönyv

következő oldal >

Tóth Árpád

VASÁRNAP

Ó, lesz-e nékem valaha
Egy csendes, barátságos kertem,
Hol fényes lombú fák között
Hosszan, békén lehet pihennem?
Hol bölcsen elemezhetem
Megélt, elmúlt tragédiáim,
S csendesen mosolyogni látnak
Az orgonáim?

És lesz-e tisztos, ősz hajam
S agyamban csöndes, öreg eszmék?
Miket szép, széles gesztusokkal
Klubtársak közt meghánynánk-vetnénk?
Kinyitnók a klub ablakát,
Ragyogna ránk a holdkorong,

A SORBONNE HALOTTJA

Szegény beteg Margotnak menni kellett,
Nem segíthettek a fanyar porok,
Elfúlt mellében a tüzes lehellet
A nagy házban, hol halk apácák mellett
Az ágy szélén a rőt Láz kuporog.

Utolszor a kis Briand járt fenn nála,
Akit a rendház végképp kicsapott,
Margot megszidta, úgy mint hajdanába:
"Briand, már megint megnőtt a szakálla,
Sohse láttam még ilyen kispapot!"

Aztán kérte, szavaljon Bossuetből
Az "útra" egy-két jámbor részletet,
S nézte "útját", mely messze-messze kékül,

S múltból zenélő szívvel ülnék:
Öreg szobrok, vén Memnonok...

De biztos-é, hogy mindenik
Öreg szívre leszáll a béke?
S hogy ami most fáj, akkor édes?
Vagy jobb, ha most szakadna vége?
- Ki a körútra szaporán,
Ki! a vasárnapi zshivajbal
Itt benn valami fojtogat,
Félek magamba...

BRONZSZOBOR A KÁVÉHÁZBAN

Szép bronzszobor, melléd ülök le,
Setét, busongó bronzszobor,
Ki illatos, lágy, könnyü ködbe,
Csendes sarokba rejtve jól,
Fakó tükröknél álmodol.
Jó nézнем bús szemöldöködre.

Ma bántana a furcsa lárma,
S kinevetnének a fiúk.
Meleg csókok és tarka kártya
Ma, lásd, tudom, hogy mind hazug,
S egy csendes, otthoni zsalut
Verselnék meg, áldón, vigyázva.

Ma lovagolnék, künn, a ködbe,
Korhad, döngő hidakon át,
Ma vizsgán, búsan, eltűnődve
Szétszednék egy vén fuvolát,
Ma szép, szelíd mártírhálát
Halnék egy szent Esméért, csöndbe...

Ma főmet szépen hátrahajtom
Setét emlődre, bronzszobor,
S rémlik, te is, fejemre hajlón
Szép, bús csodákról álmodol.
Tán arról épp, hogy ily komoly
S hervadt lesz holtan is az arcom...

Majd hirtelen, mint aki mélybe szédül,
Elalélt, s halvány ajka reszketett.

Lassan éledt, s forgatva Briand gombját,
- Kedvenc szokása volt, mikor beszélt, -
Halkan suttogta: "Most már Kunigundát
Fogják szeretni, azt a szőke lomhát,
Ki hajnalig elissza az eszt!"

"De mégis, majd keressék meg, Briandkám,
Az én agyonfestett arcképemet,
A Paul művét, a címe: 'Görög kánkán',
S szögezzék ki egy korcsmai gerendán,
Hadd őrizgesse az emlékemet..."
"Aztán... vigyázzanak... a kis... japánra...!"

*

Mikor temették, hús nap volt, borult,
Vitte a Sorbonne sok kósza diákja,
Köztük a japán, a kis sárga páva
Cipelte a nagy babérkoszorút.

S hétféle nyelven, szomorúan, lágyan
Szól most róla sok furcsa vereszet,
A "Tokiói Cseresnyevirág"-ban,
E lapban s mindenfelé a világban,
Míg ott fenn Margot tapsol és nevet.

EGY LEÁNY

Egy kobzos görögös lányt szeretek én,
Akit ti sohse láttok,
Vár rám magányos utcák szögletén,
Karcsú és izmos, akár egy legény,
Nyakamba ugrik s átfog.

Elhagyott parkokban ütjük fel tanyánk,
Csörgő vizeknél,
A lombok felett bujdos az égi láng,
Sok csodacsillag néz le miránk,

HEJ, DEBRECEN...

Hej, Debrecen, Debrecen,
Virágtalan város,
Ködös képpel kérdezem:
Mit kezdjek itt már most?
Öreg pallóid porán
Csüggendezve járok,
Vén sikátorid során
Ásítózva nyitja rám
Torkát minden árok...

Vén kapunkban nem köszönt
Pipás régi gazda,
Agg ákác se, üdezöld,
Áldott ága aszva.
Vinkós Sesta ó borát
Sehol se találom,
Orros kancsót, csutorát,
Öreg kocsmák bútorát
Kótyavetyén látom.

Ama leányasszonyok
Asszonyfővel járnak,
Kik miatt még felzokog
Szívemben a bánat.
Új pár ül a kis padon,
Diák, bakfis, látom,
Ó, hiába tagadom,
Oda sok szép tegnapom,
Édes ifjuságom.

Akkor voltam fiatal,
Hogy elmentem innen,
Egy-két zsenge diadal
Úzött nagyra mennem,
Jártam büszke hegyeken,
Hazajöttem mármost,
S kijózanít hidegen
Most ez a nagy, idegen,

S az a hely szentély.

Nagy hárfája ezüstösen villog az éjben,
S penget sok régi dalt,
S a furcsa pitypang táncol az útfélen,
S billeg sok bóbitás banka kevélyen,
S a szél sohajt.

S egyszerre elhagyja a lány a hárfát,
S nem tudom, mire gondol,
Ledobja selymes, puha ruháját,
Rámfonja testét, rámtapasztja száját,
S csókol, csókol...

Tán arra gondol: meg kell egyszer halnunk
S nem lesz többé kacaj, csók az éjszakán,
Lehull a csillag, elporlad az ajkunk,
Elfutnak a vizek, meg kell halnunk...
Szegény leány...

Életrajz

ESTI SZONETT

Mint nyugvó úrnőt piperéz remegve
A néger rabnő lágy s illatos ujja,
Úgy szépíti a lankadt tájat újra
A setét ujjú, alázatos este.

Bús rableány! ki kékszínűre fested
A fák kontyát, s a holdnak hervadt arcát
Ezüstösre kendőződ, csúnya hajszák
Miatt gyűrött orcám úgy simogasd meg,

Mint régen egy lány, ki mióta elment,
Oly fáradt illatú nekem az élet,
Mint most a mély és elsötétült kertek,

S kiért, míg csüggedt fővel várlak téged,

Virágtalan város.

HAJNALI SZERENÁD

Virrad. Szürkül a város renyhe pizska,
De túl, az enyhe, tiszta messzeségben
Új rajzlapját kifeszíti az égen
A hajnal, a nagy impresszionista.
Ezüst ónnal szeszélyes felhőt rajzol,
És álmodozva pingál enyhekéket,
S ragyogva tűzi az isteni képet
Az ürbe a hold, nagy rajzszög, aranyból.

A sötétség, az éji, rút csuha,
Lebomlik a fák törzsén nesztelen,
S borzong a jó hűvösben meztelen
Az erdő, az örök buja csuda:
Most, mielőtt pompás testét kitarja
Mindenkinek, nyújtózik hallgatag,
S várja, hogy a vén, dús kéjenc, a Nap
Aranyfésűt tűzzön nagy, zöld hajába.

De itt, a szűk utcák közé bezárva
A szürke hajnal szennyes és sivár,
Nagy, sárga szirmát elhullatta már
A lenge gázláng, az éj bús virága.
Itt-ott mered csak, s furcsán, betegen
Lobog a kétes és nehéz homályba
Egy-két borús fa, mint faközöld fáklya,
Mely vakon leng a siket tereken.

Annuska, alszol? bús utcák során
A bús hajnalban járok egyedül,
S hogy vigasztaljon, halkan hegedül
Fantáziám, a magános cigány:
Erdőkkel, éggel, ajkad mosolyával
Hangfogózza dalát, míg ballagok,
Jó volna most megállni ablakod
Alatt egy édes, fájó szerenáddal.

A szívem adnám oda hegedűnek,

Oly forró s oly könnyes a szívem vágya,
Mint jöttödkor, est, az özvegyek ágya.

ESTI ÉNEK

A holdat nézd, fölült a háztetőre,
S arany testét szikrázó gombolyagba
Görbítve, mint bizarr kandúr, olyan ma,
Vén, kéjes, égi állat, éjek őre, -
Fáradt szegény, pihenni volna kedve:
Érzed? most rád néz, s elszántan, vakon
Hozzád vetné magát az ablakon,
S szelíd térdedhez kúszna törleszkedve.

S a félsötét szobában nézz körül, -
Érzed? reszketnek a bús bútorok ma,
Rejtelmesen mind hozzád tántorogna,
S mint halk, borús raj, körbe tömörül:
Öreg rabszolgák, zsibbadt, árva testek,
Leomlanának, s édes ujjaid
Lágy simítását kérni bújna mind,
Hogy érezzék zsongító, enyhe tested.

S nézd: ím, az árnyban két szemem hogy ég,
Kebledre hajtom: két hű, régi ékszer,
Ó, millió sok éve már - emlékszel? -
Égtek s fájtak, - nem volt még föld, se ég,
Simítsa őket is kezéd hűs ujja:
Ó, áldott gesztus, mellyel minden dolgok
Lététől létem csendesesen eloldod,
S a végtelenben ringatózom újra!

AZ UTCÁN MOST...

Az utcán most sötétség állóvize áll, sötét
Tenger dagad az égig, s fent a tiszta csillagok
Arany sajkája úszik, boldogan: ott, ott lehet az igazi világ.
S itt csak a tenger mélye fül, igen ezek
A kis házak, e megszokott utcák, e megkopott fák
S minden, barátaim és ellenségeim s a lányok is mind,

A szívem, melyből bú és vágy zokog,
Lopjon szivedbe enyhe bánatot
És kósza vágyat, mely árván röpülget,
Hogy szűz álmodban, halkan, édesen,
Nem is sejtve, hogy könny az, amit ejtesz,
Álmodban, mit reggelre elfelejtesz,
Sirasd el az én züllött életem.

Tornyai János: Szentendrei részlet.

AZ ÚJ ISTEN

Új isten szól hozzátok, emberek!
Nem templomok setét hajóin úszó
Tömjén között ragyog fel tűz-szeme
Barnult szentképek arany keretéből,
Nem oltárok gyertyái közt fehérlik
Alabástrom közönnyel hallgatag,
Hívók csókjától koptatott szobor,
Nem méla, hosszú, vont litániák
Cukros hullámát untan szürcsölő
Egek lakója!
Nem!

Csak szörnyei egy tengermélyi és fantasztikus
Tenyészetnek, s e zaj, e zaj, az éjjel elzörgő kocsik
S a kurjantások és a sóhajok mind: némaság,
Tengermélyi siketség, a finom fül
Ezeket meg se hallja, messzi, messzi, messzi
Aranycsillag-sajkán evez fenn valaki,
S dalol, s az ő dala reszket most le a hűs
Setét levegő vak vizein át.

A TAVASZI SUGÁR...

A tavaszi sugár aranyburokba fonta
A zsenge bokrokat, s a bimbók reszkető
Selyemgubóiból zománcos fényü pompa,
Ezer szelíd szírom lepkéje tört elő.

A zsongó fák előtt, a kerti út szegélyén
A park-őrző, borús csillámu rácsvasak
Festékes könnye folyt, sírtak, mert fémük éjén,
Hiába van tavasz, boldog rügy nem fakad.

Egy lány jött az uton, virággal, sok virággal,
Mellettem elsuhant, illatja megcsapott,
Egy-testvér volt talán a fényel és a fákkal,
Eltűnt. Szívem zenélt. Merengve álltam ott.

Bús voltam vagy derűs? ki tudja. Ama ritka
Kelyhű percek közül ragyogva volt ez egy,
Melyben pezsegve forr kedv és bú drága titka,
Mint mélyen csillogó, nektár-izű elegy.

Olyan perc volt, midőn a vaskos testi érzet
Kitágul... rezg, s ha kinyúlik a kéz,
A Nap arany almáját a tenyeredben érzed...

AQUINCUMI KORCSMÁBAN

Vén sváb, csapláros úr, adj hűvös, méla bort,
Mint künn az esti lég, mely bánatokkal ordas,
Most asztalomra vén, nehéz kupákat hordass,

Új isten ez!

Új isten szól hozzátok, emberek!
Nem ég szülötte Ő! Nem mennyben él,
Nagymessze tőlünk, titkos ismeretlen,
Ki arca elé vonta az eget,
Mint egy hüvös, nagy kékselyem palástot,
Nem!

Ó, de nem is föld bálványa Ő,
Mint ama Mammon, aki ült hizott
Göggel rajtunk, s szájától milliom
Élősdí csáp kígyózott szerteszét,
S a szürcsölő, szívó karok befonták
A szűzek testét, s feltörték finom
Velőért a költő zengő agyát,
S a gyárok vak, mély kéményén benyúlva
Átkúsztak a robotos termek odván,
S felítették mind a könnyet és az átkot,
S a lomha Rémben mind aranyra vált ez
És új éhséggé, bár a telt belek
Már a nehéz aranytól eldugultak,
S a rothadó nagy testre már kiültek
Félelmes és aranyló hullafoltok...

Most új isten szól néktek, emberek!

A véres földnek vére szülte Őt,
A sok kiomlott, sűrű, keserű
Vér összeállt a fájó földeken,
Testté tapadt, alakká tornyosult,
Vérszínű, nagy, mezítelen alakká,
Ki országlépő tágra tárja lábát,
S Földet rengésre tépő hangja zeng
Piros Keletről a sápadt Nyugatnak:
"Ím eljöttem!
Eljött a Vörös Isten!"

És megy, s dörgő léptére messze reszket
A sárga Szajna, s medréből kicsap,
Jerichós visszhangot ver vén Westminster,
S az Óceán zöld üvegén vörössen
Égre rezg ezermérföldes árnya,

Hadd űlök csöndesen magányos úri tort!

Ülj mellém és kocints, apró germán szemed
Mélyén a kék ravaszság szelíden hunyjon el,
Ős testvér, méla sváb, - nem érzed? - sírni kell!
Aquincum sok köve, nézd, minket is temet!

Kocints, igyunk! - kire? - kocints a régi, holt
Leányra, akit itt a langyos, régi fürdőn
Szelíd hullám ölelt, s a fénylő, sárga fürdőn
Hanyatló Róma bús napfénye haldokolt.

Ó, más táj van-e még, ahol így tud a rest
Aranynap haldokolni, s hanyatlani dicsőség?
Tudod-e, mennyi nép vidám és hetyke őset
Ölelte komoran az aquincumi est?

Kocints közülük egyre, egy barna, halk lovasra:
Megállt az esti marton, nézte a vérző fákat,
S nem tudta mért: szivére reálehelte a bánat,
Mint az alkonyi párák a mellén fénylő vasra.

Körül sátorkupok keltek a köveken,
Nagy, lomha buborékok a népvándorlás árján -
Elpattantak azóta, nyomtalanul és árván,
S az a setét lovas tán ősem volt nekem...

Kocints, vén sváb! - ragyog az aquincumi este,
Hanyatló napba néz hanyatló nép fia,
Igyunk, örök sor ez, örök komédia,
Új hajnal víg tüzét frissebb fajzat keresse...

Kocints... a bús kupát hajtsuk fel még vígan,
Igyunk az idegen, jövőd, messzi lányra,
Ki majd itt dől le nászra, és annyi dőre, árva
Nép sírján gondtalan, boldog sarjat fogan...

ESTI HARANGJÁTÉK

Ó, bús toronyban esti harangjáték,

S átfogja a Fehér Ház vak falát...

Hozsánna néked, új isten, hozsánna!

Ismerj meg minket, tieid vagyunk!
A szíved hajtó, élő, drága nedv,
A diadalmas vörös lüktetés
A mi bús vérünktől is gazdagult,
S világra ömlő harsonád sodrába
Gyötört torkunk reszkető hangverése
Szerényen s mégis segítve simul:
A kicsiny, árva magyar jaj-patak
A messzezengettő nagy moszkvai árba,
Mely most tisztára mossa a világot:

Hozsánna néked, új isten, hozsánna!

Legyen szavad teremtés új igéje,
Formáld át sáros, bűnös, ócska bolygónk,
Mit elrontott sok régi, úri isten,
Ti istenek közt új és proletár,
Formáld boldoggá pőrölyös kezeddél -
Emelj minket roppant tenyereidre,
És a magad képére gyúrj át minket!

EGY LÁNY A VILLAMOSBAN

Fiatal lány volt, ám ölébe ejtett
Szemmel már úgy ült, mint dús terhű nő,
Ki révedezve sejti már a rejtett
Jövőt, mely szíve alján csendbe nő,
Maga körül minden zajt elfelejtett,
Lesiklott róla Gond, Tér és Idő
Körötte durva, lármás utasok
Tolongtak, s ő csak ült és olvasott.

Néztem hevült arcocskáját merengve:
Ki tudja, milyen sötét hivatal
Felé viszi szegény leányt a zengve
Robogó, zsúfolt, sárga ravatal?
De addig még övé a betűk lelke,

Lelkem grádicsán bánat lépeget:
Megy a toronyba, vén harangozó,
Megzengetni a halk emlékeket.

S tünődöm: ez a játék mire jó?
Elalvó város már a lomha Én,
Ezüst harangokkal a régi bánat
Miért harangoz hát az est ködén?

A mikrokozmosz órá nem figyel,
A mikrokozmosz egykedvű és fáradt,
Síró asszonyok s árva proletárok,
Vágyak s gondok, szegények, aludnának.

Múlthoz, emlékhöz nekik mi közük?
Mít akar e halk, bolond muzsika?...
Csönd, csönd! - hiszen rohanva jó a hajnal,
Harc, fogcsikorgatás és új soha.

De harangoz a bánat és az alvók
Az éji hangra fel-felijjedeznek,
Tán ég a város? tán a föld alatt
Távol földrengés bús morajja reszket?

S a legbúsabbnak a szívébe vág:
Jaj, istenem, tán nem is lesz már holnap,
És most kongat a vén harangozó
Búcsúsót nekem, halavány halottnak?

KÖRÚTI HAJNAL

Vak volt a hajnal, szennyes, szürke. Még
Üveges szemmel aludtak a boltok,
S lomhán söpörtek a vad kővidék
Felvert porában az álmos vicék,
Mint lassú dsinnek, rosszkedvű koboldok.

Egyszerre két tűzfal között kigyúlt
A keleti ég váratlan zsarátja:
Minden üvegre száz napocska hullt,
S az aszfalt szennyén szerteszt gurult

A kopott regény minden szava dal:
Grófnővé szépül, herceg lejt feléje,
S féltérden helyezi szívét eléje.

S megáldottam magamban ócska könyvét;
Ó, mert lehet akármi ponyva bár,
Letörli egy sorsocska árva könnyét,
S a vad világ többé nem oly sivár:
Egy árnyalattal tűrhetőbb, egy gyöngéd
Sóhajjal jobb, nem fáj úgy élni már -
Egy rossz író is így érhet föl tisztelt
Rendű és rangú harminchat minisztert!

Ó, hadd rontsák hát mások a világot,
Politikák, jelszavak és hadak!
Csak a tollakat ne fogja meg átok,
Írók kicsinyje s nagyja, rajta csak!
Isten szívét nem bizta, csak tirátok,
S míg ég és föld bús rommá omlanak,
Hú könyveinkben daloljon a lélek
Vigaszos daccal: mégis szép az élet!

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

Állok az ablak mellett éjszaka,
S a mérhetetlen messzeségen át
Szemembe gyűjtöm össze egy szelíd
Távol csillag remegő sugarát.

Billió mérföldekről jött e fény,
Jött a jeges, fekete és kopár
Terek sötétjén lankadatlanul,
S ki tudja, mennyi ezredéve már.

Egy égi üzenet, mely végre most
Hozzám talált, s szememben célhoz ért,
S boldogan hal meg, amíg rácsukom
Fáradt pillám koporsófüdelét.

Tanultam én, hogy általszűrve a
Tudósok finom kristályműszerén,

A Végtelen Fény milliomm karátja.

Bűvölten állt az utca. Egy sovány
Akác részegen szította be a drága
Napfényt, és zöld kontyában tétován
Rezdült meg csüggeteg és halovány
Tavaszi kincse: egy-két fürt virága.

A Fénynek földi hang még nem felelt,
Csak a színek víg pacsirtái zengtek:
Egy kirakatban lila dalra kelt
Egy nyakkendő; de aztán tompa, telt
Hangon a harangok is felmerengtek.

Bús gyársziréna bűgött, majd kopott
Sínjén villamos jajdult ki a térre:
Nappal lett, indult a józan robot,
S már nem látták, a Nap még mint dobott
Arany csókot egy munkáslány kezére...

JÓ ÉJSZAKÁT

Falon az inga lassú fénye villan,
Oly tétován jár, szinte arra vár,
Hogy ágyam mellett kattanjon a villany,
S a sötétben majd boldogan megáll.
Pihenjünk. Az álomba merülőnek
Jó dolga van. Megenyhül a robot,
Mint ahogy szépen súlya vész a kőnek,
Mit kegyes kéz a mély vízbe dobott.

Pihenjünk. Takarómon pár papírlap.
Elakadt sorok. Társtalan rimek.
Magsimogatom őket halkán: írjak?
És kicsit fájón sóhajtom: minek?
Minek a lélek balga fényüzése?
Aludjunk. Másra kell ideg s velő.
Józan dologra. Friss tülekedésre.
És rossz robotos a későnkelő.

Mi haszna, hogy papírt már jó egypárat

Bús földünkkel s bús testemmel rokon
Elemekről ad hírt az égi fény.

Magamba zárom, véremmé iszom,
És csöndben és tűnődve figyelem,
Mily ős bűt zokog a vérnek a fény,
Földnek az ég, elemnek az elem?

Tán fáj a csillagoknak a magány,
A térbe szétszórt milljom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jégen, éjen s messziségen át?

Ó, csillag, mit sírsz! Messzebb te se vagy,
Mint egymástól itt a földi szivek!
A Sziriusz van tőlem távolabb
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?

Ó, jaj, barátság, és jaj, szerelem!
Ó, jaj, az út lélektől lélekig!
Küldözzük a szem csüggedt sugarát,
S köztünk a roppant, jeges űr lakik!

SZIGETI EMLÉK

Csókolóztam a Margitszigeten,
Ó, drága, félszeg, régi eset -
Tanár úr voltam, lelkes és sovány,
S egy kisdiaikom meglesett.

A diák most egy színház rendezője,
A haja ritkul. És tűnődve látom
Rosszkezdvén s vénlegény-tempóin,
Mily messze lehet az én ifjúságom!

De a szigeten ma sem mások a fák,
S az édes légben valahogy ott maradt
Sűrű arany napfénybe konzerválva
A régi, boldog pillanat.

S hiába volt sok rossz vihar,

Beírtam? Bolygott rajtuk bús kezem,
A tollra dőlve, mint botra a fáradt
Vándor, ki havas pusztákon megyen.
Mi haszna? A sok téveteg barázdán
Hová jutottam? És ki jött velem?
Szelíd dalom lenézi a garázdán
Káromkodó és nyers dalú jelen.

Majd egyszer... Persze... Máskor... Szébb
időkben...

Tik-tak... Ketyegj, vén, jó költő-vigasz,
Majd jó a kor, amelynek visszadöbben
Felénk szive... Tik-tak... Igaz... Igaz...
Falon az inga lassú fénye villan,
Aludjunk vagy száz évet csöndben át...
Ágyam mellett elkattantom a villanyt.
Versek... bolondság... szép jó éjszakát!

S köztünk a roppant, jeges űr lakik!

BAZSALIKOM

Az asztalomon paraszti csokor,
Bazsalikom, viola, szarkaláb,
Szemet vidító, kedves, egyszerű
Mezei tarkaság.

Már három napja itt áll a csokor,
De csak ma vettem észre a szelíd
Virágok tiszta, jó lehelletét
És boldog színeit.

A bazsalikom csipkés levelét
Ujjhegygel gyöngéden megdörzsölöm,
Mint parasztnéne szokta, ha belép
A templomküszöbön.

Hányszor láttam gyerekkoromban ezt,
A hűvös templom fehérre meszelt
Tornácában, mikor már odabenn
A kántor énekelt.

Kopár ősz s hulló szerelem -
Elcsöndesülve a lombok alatt,
Ha utam néha arra terelem,

Megbúvok a kedves padon,
S mohó ajkamra messzi íz tolul,
Míntha kedvenc befőttjét csemegézné,
Újra gyerekké válva, egy ál-mogorva úr...

HARANGVIRÁG

Harangvirág, harangozz, hallgatom.
Szeretnék boldog lenni egyszer.
Boldog lenni, nagyon, nagyon.
És nem leszek, ha nem igyekszel.

Most süt a nap, kék csoda vagy,
Harangvirág, illat s zene a kelyhed,
Ha van, őrijítő titkodat
Most fúdd rám, reszkesd el, most énekeljed.

Jaj neked, ha most legurul a nap,
És kék szépséged áhítata lusta,
Meg nem rezzenti holt szirmaidat
Többé az Isten semmi angelussa.

Fagyott virág, majd állasz a tetőn
Az özvegy erdő barna bánatában
A hideg felhők alatt reszketően,
Sírnál, de hangod nem talál utánam.

KECSKERÁGÓ

Az égen nyári fényözön;
De minden bokrot megelőzve
A kecskerágó már az őszre
Bíborsapkásan ráköszön.

Míntha lombjain csupa kis
Tündéri pöttöm püspök ülne,

Lehajtom tenyerembe a fejem,
Be régen is volt! Hej, azóta hány
Istennek s hány ördögnek jártam én
Tornácos ajtaján!

Jó a virágnak. A bazsalikom,
Míg el nem hull, mind csak virág marad,
De jaj, az ember mennyi rosszat ér
Rossz élete alatt!

Voltam én is, mint más, bolond király
S bolondabb koldus, - voltam gyilkos és
Áldozat, kinek szívébe szaladt
Tövíg, s megállt a kés.

És lettem fáradt, fás lélek, akit,
Ha elé teszik se hat meg virág
Három napig, akkor meg hirtelen
Másik végletbe vág,

És zokog egy felhorzsolat illaton,
Mert vesztett édent éreztet vele
Az egyszerű parasztbazsalikom
Semmi kis levele.

S bíbor birétumban örülne,
Hogy mily szép még meghalni is.

Ó, áldott őszi tarkaság!
Szelíden búcsúzkodó lángok!
A néma domboldalban állok,
S nézem a bölcs kis dudva-fát.

Igen, igen, vergődni kár.
A sziromtépő vén mohóság
Hiába. Meghaltak a rózsák.
Ébredj békével, drága Nyár!

Tán nem találkozom veled
Többé. Mindegy. A szél megindul,
És ajakamra fű a lombbul
Egy első hervadt levelet.

Érintésétől áhítat
Borzong át, mintha áldozónak
Nyújt ajkára az áldozópap
Hűvös ostyát. Lement a nap.

Tornyai János: Udvar napsütésben.
RIPACS

Csak a bukás várt, látom magam is.
Elméláztam a fák közt: Ó, szelíd,
Örök kulisszák! - s mikor tüzeit
Rámköpte a reflektor: "most!" - hamis

Gesztussal rángtam, rossz, ijedt színész -
Egy percem lett vón: megmutatni a
Fenségeset. Az Istent. S már tova
Fordult a fény. És ennyi az egész.

Ó, hol a szenvedély, amit csak én
Tudtam? Az égre nézek: rég halott
Csillagok özvegy fénye nyargal ott.
Reménytelen minek ágálok én?

Az előadásnak rég vége van.
Jobb lesz: lemosom az élet silány
Festékeit magamról. Halavány,
De igaz arcom bocsásd meg, Uram!

Asperján György

Két költő, két apósjelölt

Szendrey Ignác jószágigazgatóról ma csak azért tudunk, mert Szendrey Júlia apja, Petőfi ipa volt. Abban a korban csodásan hosszú életet adott neki a sors: 95 évesen halt meg, s nem Júlia és unokája, Zoltán mellé temették, hanem Gyulai Pál sírjába, pontosabban kisebbik lánya, Mari mellé. Ismeretes, hogy a két fiatal 1846. szeptember 8-án Nagykárolyban ismerkedett meg, és rá pontosan egy évre kötöttek házasságot – szülői áldás nélkül. Hiába élt meg Júlia apja hosszú életet, hiába egyezett bele a makacs lány döntésébe, hogy feleségül szeretne menni Petőfihez, a frigyét soha nem tudta megbocsátani sokra hivatottnak gondolt, előkelően nevelt, és kétségtelenül tehetséges és egyedi karakterű leányának.

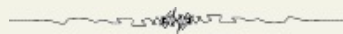
Megakadályozhatta volna, hogy a két fiatal egymásé legyen? Gond nélkül, hiszen gazdatisztként vagyonos ember volt, elküldhette volna lányát hosszabb külföldi útra, vagy akár intézetbe is adhatta volna. De nem így cselekedett. Ady így ír Szendrey döntéséről az igazi Petőfiről szóló írásában: De bizony én úgy érzem, hogy az öreg Szendrey okosan zordoskodott és komédiázott, már azért is, mert abban az időben a komédiázás volt az őszinteség divatos formája. Gondolta az öreg Ignác úr: ez a leány így is, úgy is bolondot fog csinálni, összekeverült egy másik bolonddal, ez a legokosabb

megoldás. Legyenek egymáséi, hozomány se kell, támogatás sem, lelkiismeretesség sem, az övék lesz, hála istennek, mindenért minden felelősség. Én mindig és mindenben egyet értek Adyval, de most azt gondolom, hogy költőien fogalmazta meg véleményét. Bár sokféle magyarázat van Szendrey áldás nélküli jóváhagyására, igazán egyiket sem értjük teljesen, s jószerivel arra az álláspontra juthatunk, hogy végső soron nagyvonalúbb volt, mint hetvenvalahány év múltán Vágó József, Vágó Márta apja.

Igaz, a 23 éves József Attila sem olyan ismert és elismert, sem olyan rámenős nem volt, mint a 23 éves Petőfi, Vágó mégis úgy tett, mint aki beleegyezését adja valamibe, amit egy pillanatig sem gondolt komolyan. Álláshoz segítette képzeletben eljövendő vejét, de közben Mártát elvitte a Dolomitokba, majd pedig élve a megegyezés szerinti időhaladékkal, elküldte egy évre Angliába „okosodni”. Közben, én legalábbis így gondolom, megszervezte, hogy a rokonság, a barátok ráébresszék Mártát, hogy a tehetséges, de egy polgári úrilánynak jövőt biztosítani semmiképpen nem tudó fiatalemberhez kötni a sorsát, aki mellesleg ráadásul nem is zsidó (ezt a problémát maga Márta fogalmazta meg József Attilának írt leveleiben), nagy könnyelműség volna. Márta alig töltött el néhány hónapot Londonban, és mind világosabban látta, hogy bizony butaság volna egy nála két évvel különben is fiatalabb, és valljuk be, nagyon mélyről jött költő emberhez kötni az életét.

Lehet, hogy erőszakoltnak tűnik a két költő házassági szándékának összevetése, már csak azért is, mert Júlia alapvetően más típusú ember volt, mint Márta. Ez is igaz. Miként az is, hogy a 25 éves korában még mindig az érettségijével kínlódó Márta az apja kiemelt szellemi körében élve azt gondolhatta, hogy József Attila nélkül is viheti valamire (ma már tudjuk, hogy nem vitte semmire), Júlia viszont számot vetett azzal, hogy amennyiben nem tart ki a Petőfivel kötendő házasság mellett, csak egy átlagos vagyonnal bíró, átlagos férfi felesége, gazdaasszonya lehet. És bár Júlia Petőfi halála után csak rossz döntéseket hozott, szellemi téren (a nem kívánt, sőt később már gyűlölt férfinak, Horváth Árpádnak szült négy gyerek és rettenetes betegsége, valamint 39 éves korában bekövetkezett halála ellenére) vitte valamire: kitűnően fordított, remek, máig nem eléggé becsült verseket és rövid elbeszéléseket írt. Vagyis helyt állt önmagáért.

Vágó jól taktikázott, atyai erőszak nélkül megszabadult a nem kívánt vej-jelölttől. Úgy gondolom, hogy bár Szendrey élete végéig bánkódott azért, hogy a lánya egy bohóc felesége lett, végül is nagyvonalúbb volt, mint a liberális Vágó József, aki a kor elismert gazdasági újságírója volt, de mégis sokkal kevesebb, mint a 19. században egy megbecsült és vagyonos gazdatiszt, nagy urak birtokának igazgatója és személyes ismerőse.

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégekönyv